

[Adolph Sørensen.]

stig vej at begrænse tilgangen til f. eks. typograffaget? Jo, svares der, man risikerer ellers, at der uddannes flere, end der i denne eller hin aktuelle situation er brug for, og skaber derved arbejdsløshed indenfor faget. Ja, men det vil da altid og under alle omstændigheder være gavnligt og bedre for den unge selv at have lært et fag end ikke at have lært det. Hendes eller hans muligheder i livet vil da kun være øgede derved, og netop typograffaget som udgangspunkt i så henseende rangerer vel ikke blandt de allerringeste — det tror jeg da også den højtærede stats- og udenrigsminister vil skrive under på.

Vi kan altså ikke erklære os tilfredse med den løsning, ministeren løst har skitseret og stillet i udsigt, men ønsker dette, også af hensyn til de store årgange, såre vigtige spørgsmål løst nogenlunde efter de retningslinier, som er nedlagt i kommissionsflertallets forslag.

Jeg skal iøvrigt ikke gå i detaljer her ved lovforslagets første behandling; det bliver der formentlig rig lejlighed til under det kommende udvalgsarbejde. Dog vil jeg gerne sige, at vi ikke fra vor side uden videre forbehold ønsker at være med til den forhøjelse af den kontraktpligtige aldersgrænse fra 18 til 19 år, som er foreslået.

Iøvrigt tilsiger jeg det konservative folkepartis medvirken til en grundig og saglig behandling af forslagets mange enkeltheder i udvalget. Jeg skal også gerne erkende vigtigheden af, at afgørelsen ikke trækkes unødigt i langdrag, fordi selve den omstændighed, at der fortsat hersker usikkerhed om problemerne, i sig selv kan virke til skade for lærlingetilgangen, og vi står jo snart overfor en ny termin med antagelse af nye lærlinge. Men endelig advarer jeg imod den opfattelse, at en ændring af lærlingeloven i sig selv tilnærmelsesvis skulle kunne løse de store årganges problem; der kan her højest være tale om en positiv medvirken dertil. Den endelige løsning af dette store problem knytter sig jo i langt, langt

højere grad til den økonomiske politik, der føres i landet, og de muligheder, som derigennem gives det erhvervsliv, hvori de unge skal beskæftiges, for den fornødne investering til produktionsfremmende formål.

A. C. Normann: Jeg håber ikke, at det på nogen måde må tilsløre det radikale venstres velvillige indstilling overfor det foreliggende lovforslag, at jeg indledningsvis beklager den usædvanlig hovedkulds måde, dette lovforslag er fremsat og kommet til behandling på, og som vil præge i alt fald forslagets første behandling.

Forslaget er fremsat omtrent samme dag, som en del af betænkningen omdeltes. I betænkningen refereres til en fortegnelse over bilag, som sikkert er betydningsfulde for vor bedømmelse, men som blot ikke har foreligget endnu. Der refereres endvidere til arbejdsmarkedskommissionens omfattende betænkning om de store årganges problemer, en betænkning, hvis indhold for os stadig er en dyb hemmelighed; jeg for min del har først haft lejlighed til at se den i formiddag. Men når en væsentlig del af materialet er skjult for vore øjne og selve forslaget er fremsat så sent, at der ingen tid har været til fordybelse, så vil det for mit vedkommende medføre nogle forbehold her ved første behandling sammen med ønsket om rimelig tid til det efterfølgende arbejde.

Iøvrigt er det mit partis og min generelle opfattelse, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister har haft held til at udarbejde et forslag, der indeholder mange fremskridt, og som på en god måde moderniserer et for erhvervslivets lykkelige udvikling meget vigtigt lovområde. Derfor glæder det mig også på det radikale venstres vegne at kunne give tilsagn om en positiv medvirken, selvom vi har enkelte forbehold at tage og synes, at forslaget på et enkelt område præges af en undladelsessynd, som jeg skal vende tilbage til. Der siges om undladelsessynder, at det er den værste